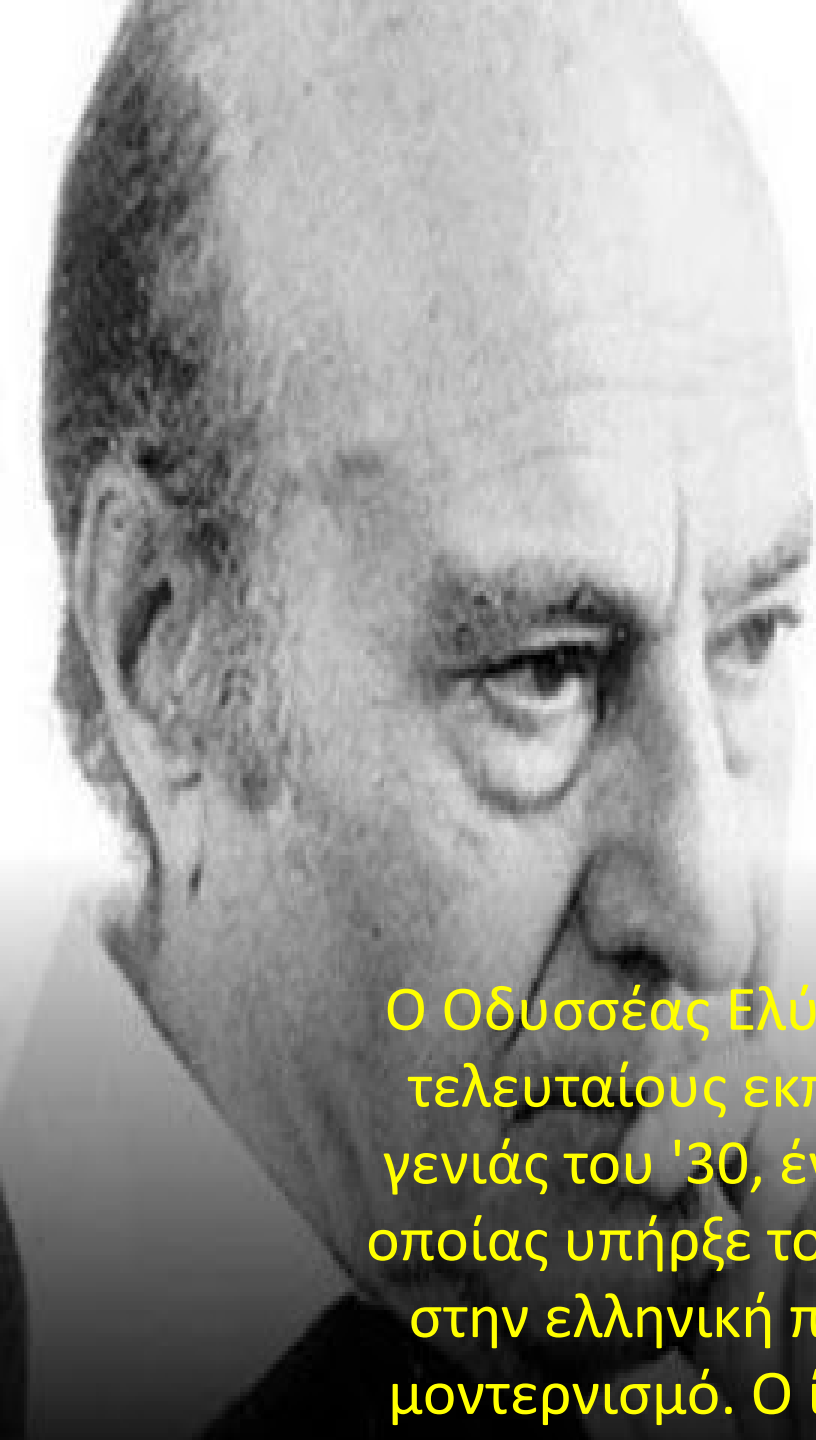

Οδυσσέας Ελύτης
Το έργο του

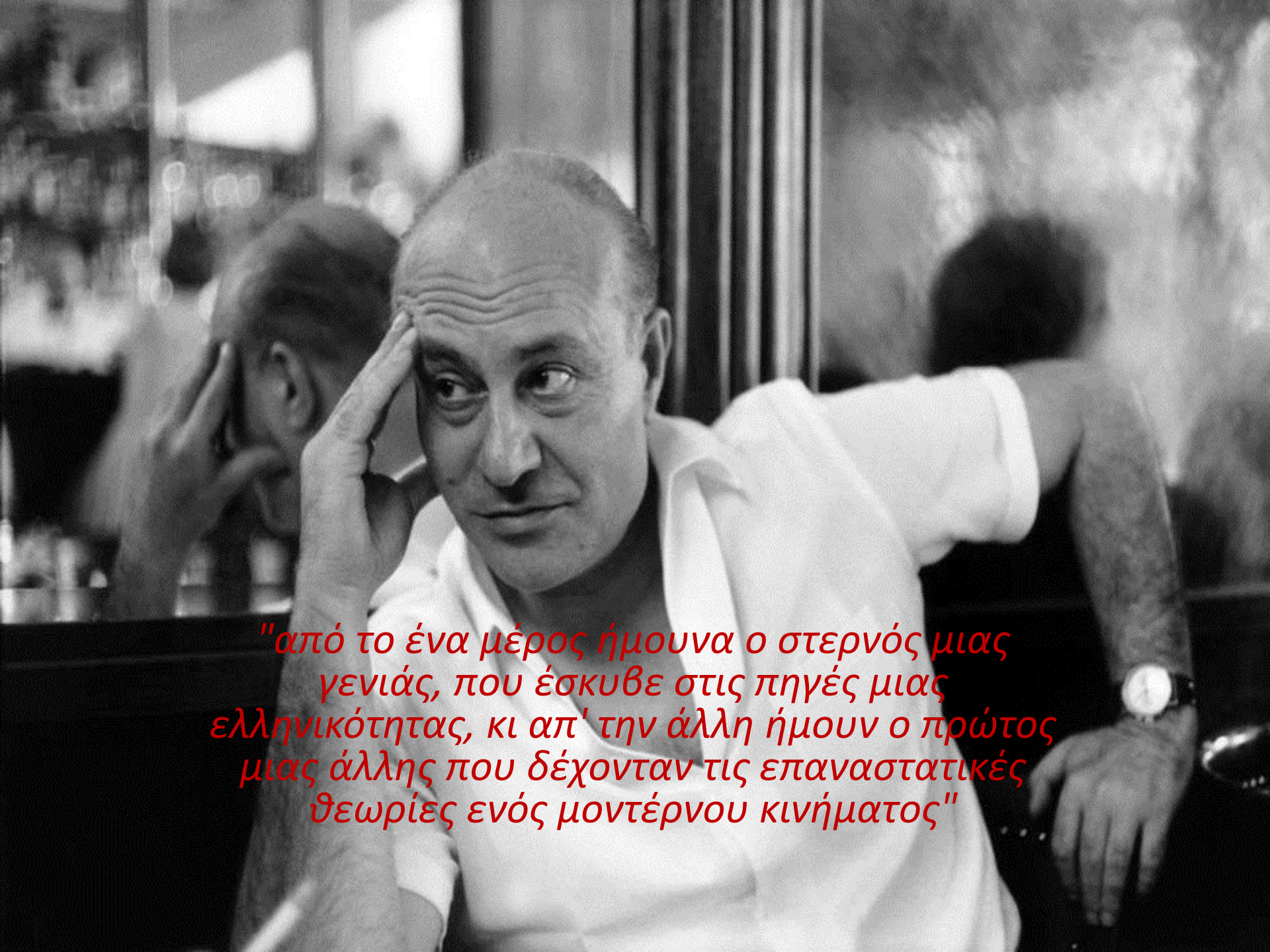

Θά'θελα να κοιμηθώ μια μέρα
και να ξυπνήσω σ'έναν αιώνα
όπου και τα πουλιά ακόμη
να κελαηδούν ελληνικά
και νικητήρια..

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

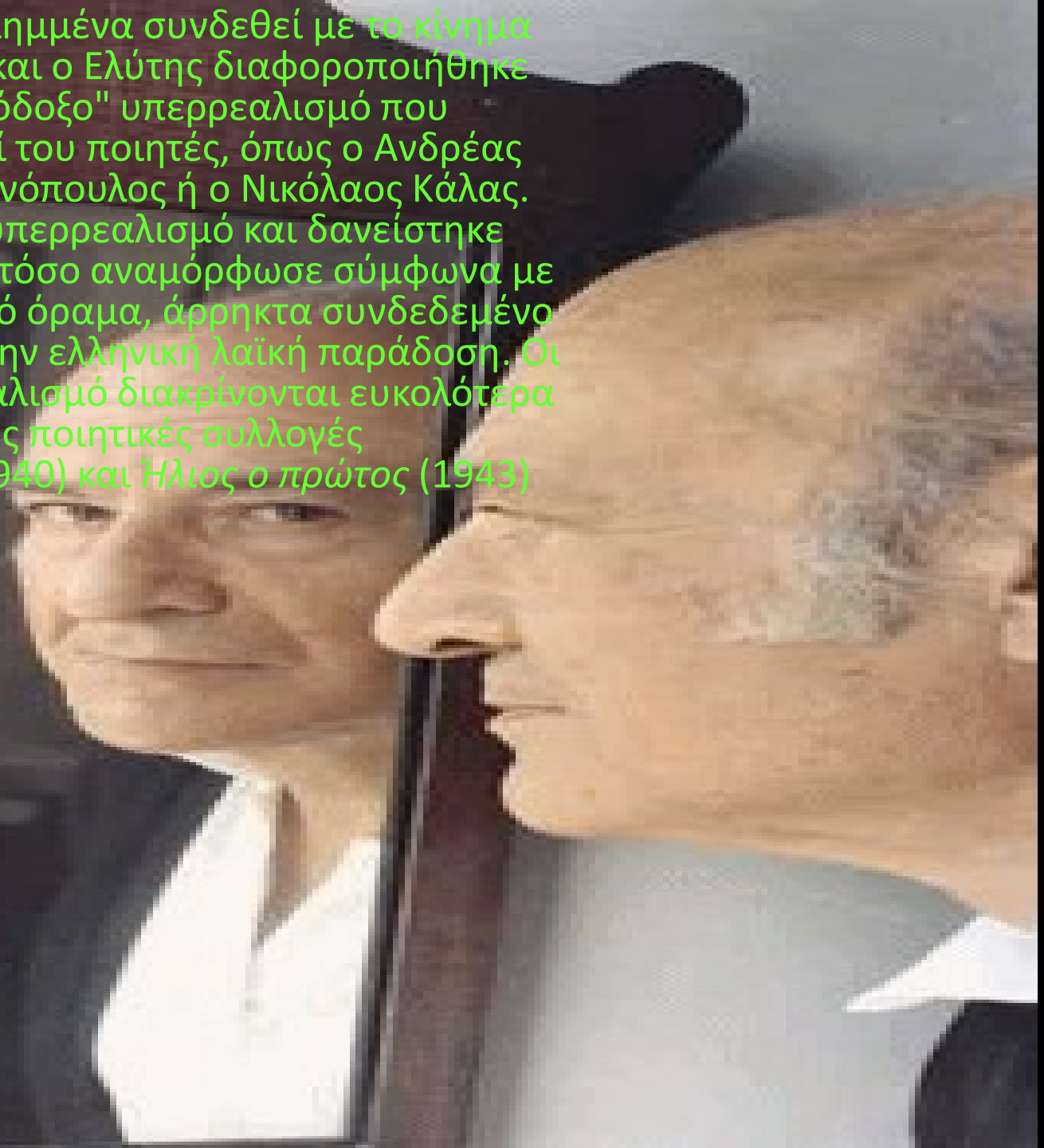
Ο Οδυσσέας Ελύτης αποτέλεσε έναν από τους τελευταίους εκπροσώπους της λογοτεχνικής γενιάς του '30, ένα από τα χαρακτηριστικά της οποίας υπήρξε το ιδεολογικό δίλημμα ανάμεσα στην ελληνική παράδοση και τον ευρωπαϊκό μοντερνισμό. Ο ίδιος ο Ελύτης χαρακτήριζε τη

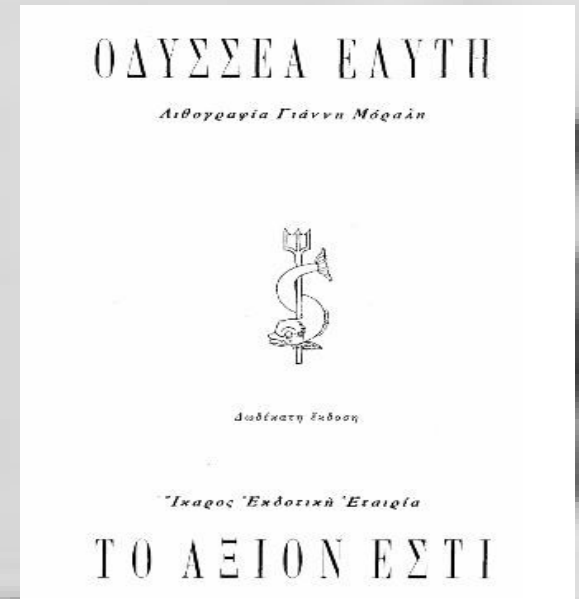

"από το ένα μέρος ήμουν ο στερνός μιας γενιάς, που έσκυβε στις πηγές μιας ελληνικότητας, κι απ' την άλλη ήμουν ο πρώτος μιας άλλης που δέχονταν τις επαναστατικές θεωρίες ενός μοντέρνου κινήματος"

Το έργο του έχει επανειλημμένα συνδεθεί με το κίνημα του υπερρεαλισμού, αν και ο Ελύτης διαφοροποιήθηκε νωρίς από τον "ορθόδοξο" υπερρεαλισμό που ακολούθησαν σύγχρονοί του ποιητές, όπως ο Ανδρέας Εμπειρίκος, ο Νίκος Εγγονόπουλος ή ο Νικόλαος Κάλας.

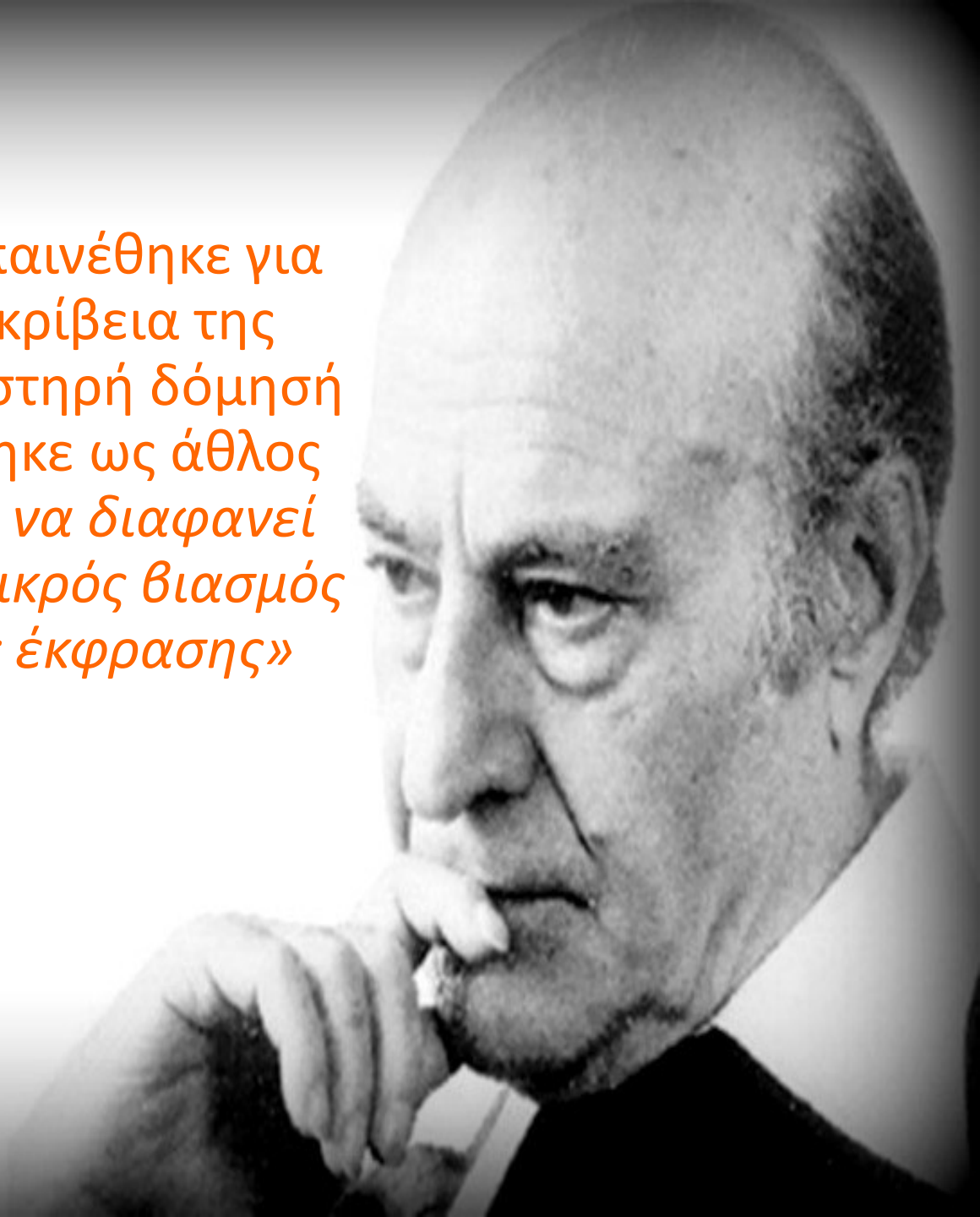
Επηρέαστηκε από τον υπερρεαλισμό και δανείστηκε στοιχεία του, τα οποία ωστόσο αναμόρφωσε σύμφωνα με το προσωπικό του ποιητικό όραμα, άρρηκτα συνδεδεμένο με το λυρικό στοιχείο και την ελληνική λαϊκή παράδοση. Οι επιρροές από τον υπερρεαλισμό διακρίνονται ευκολότερα στις δύο πρώτες ποιητικές συλλογές του *Προσανατολισμοί* (1940) και *Ήλιος ο πρώτος* (1943)

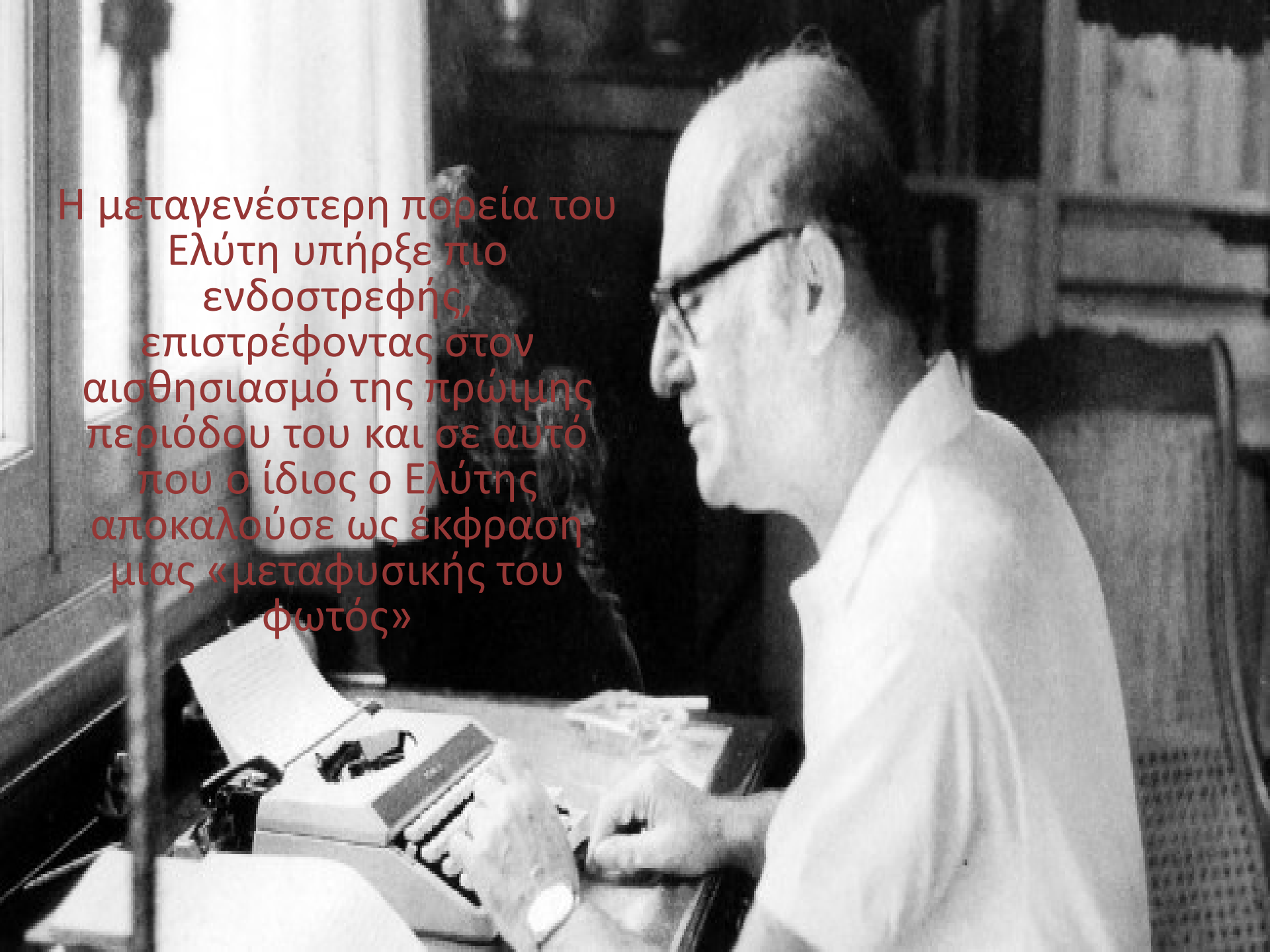

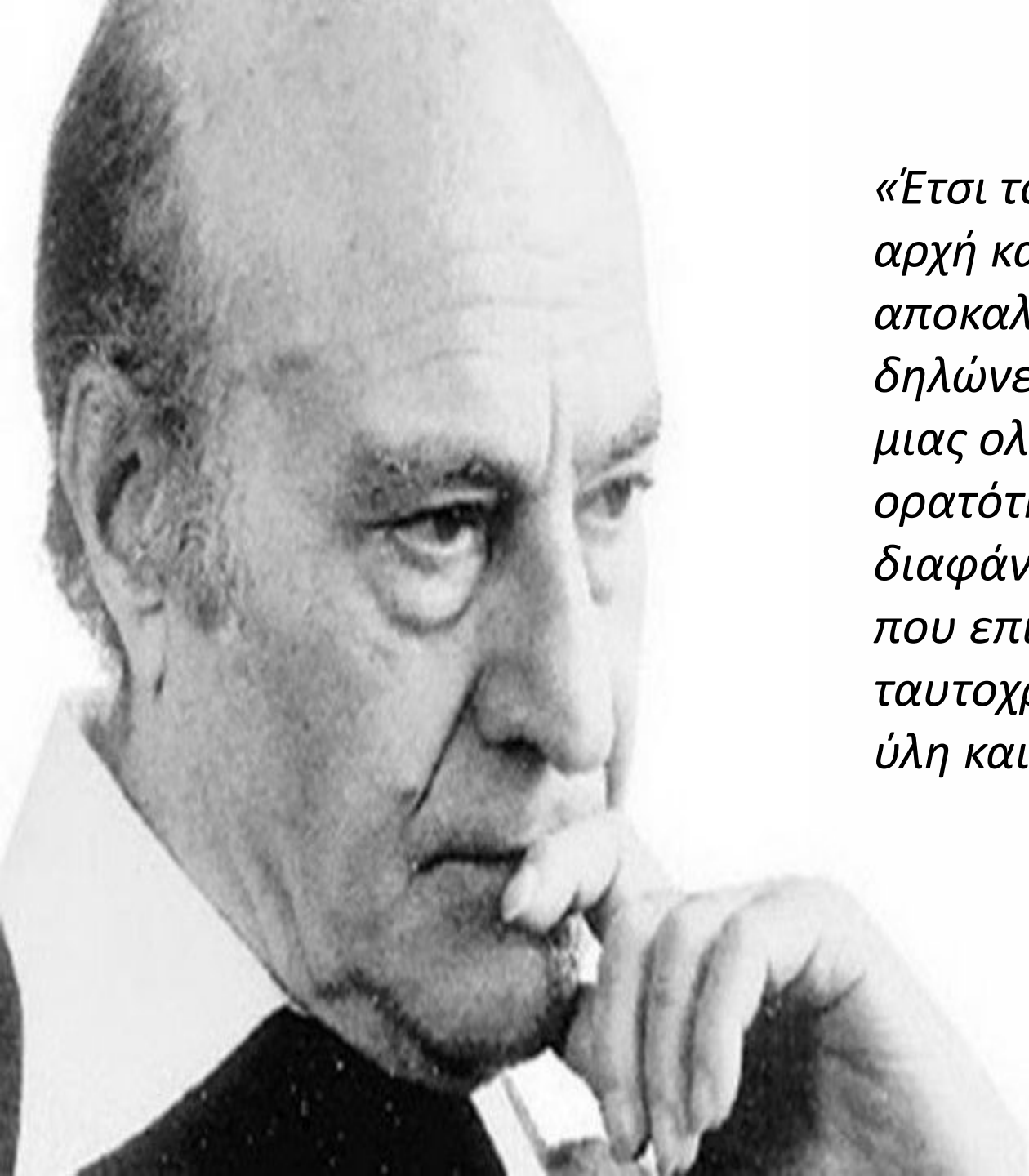
Μία από τις κορυφαίες δημιουργίες του υπήρξε το ποίημα *Το Άξιον Εστί* (1959), έργο με το οποίο ο Ελύτης διεκδίκησε θέση στην εθνική λογοτεχνία, προσφέροντας ταυτόχρονα μία «συλλογική μυθολογία» και ένα «εθνικό έργο». Η λογοτεχνική κριτική υπογράμμισε την αισθητική αξία του, καθώς και την τεχνική του αρτιότητα.

Η γλώσσα του επαινέθηκε για την κλασική ακρίβεια της φράσης ενώ η αυστηρή δόμησή του χαρακτηρίστηκε ως άθλος που «δεν αφήνει να διαφανεί πουθενά ο παραμικρός βιασμός της αυθόρμητης έκφρασης»

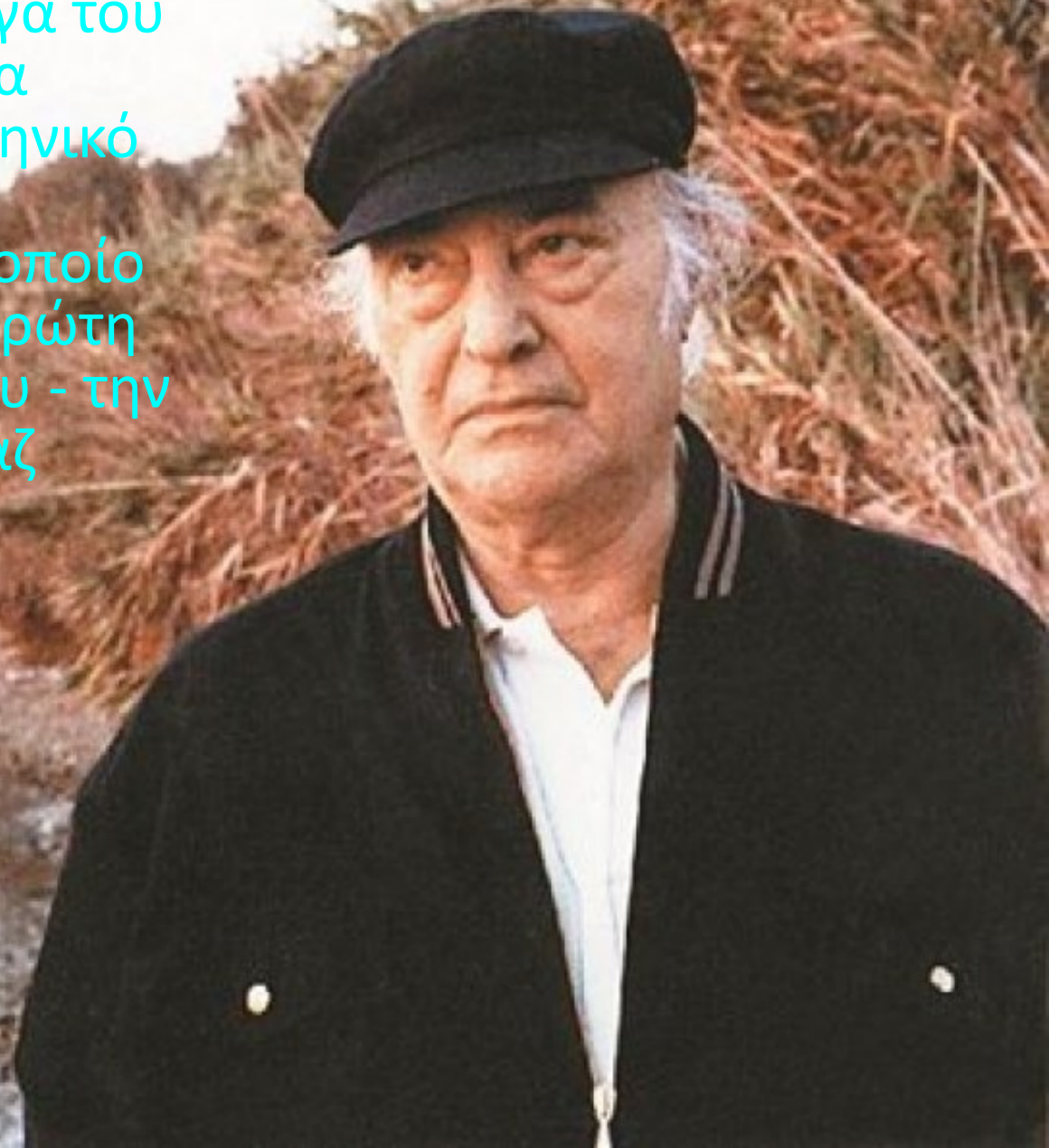
Η μεταγενέστερη πορεία του
Ελύτη υπήρξε πιο
ενδοστρεφής,
επιστρέφοντας στον
αισθησιασμό της πρώιμης
περιόδου του και σε αυτό
που ο ίδιος ο Ελύτης
αποκαλούσε ως έκφραση
μιας «μεταφυσικής του
φωτός»

«Έτσι το φως, που είναι η αρχή και το τέλος κάθε αποκαλυπτικού φαινομένου, δηλώνεται με την επίτευξη μιας ολοένα πιο μεγάλης ορατότητας, μιας τελικής διαφάνειας μέσα στο ποίημα που επιτρέπει να βλέπεις ταυτοχρόνως μέσα απ' την ύλη και μέσα από την ψυχή»

Ιδιόμορφο, αλλά και ένα από
τα σημαντικότερα έργα του
Ελύτη, μπορεί να
χαρακτηριστεί το σκηνικό
ποίημα *Μαρία
Νεφέλη* (1978), στο οποίο
χρησιμοποιεί - για πρώτη
φορά στην ποίησή του - την
τεχνική του κολάζ

Μερικά από τα έργα του είναι

*Προσανατολισμοί, περιοδικό «Νέα
Γράμματα», Αθήνα 1936 - Πυρσός, Αθήνα
1940*

*Οι κλεψύδρες του αγνώστου'', περιοδικό
«Μακεδονικές Ημέρες», Θεσσαλονίκη 1937*

*Ήλιος ο Πρώτος, Μαζί με τις παραλλαγές
πάνω σε μιαν αχτίδα, Γλάρος, Αθήνα 1943*

**ΤΑ ΝΕΑ
ΓΡΑΜΜΑΤΑ**

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

ΧΡΟΝΟΣ Α.

ΑΘΗΝΑ
1935

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΜΟΤΗ ΚΑΡΑΒΙΑ 9 ΑΘΗΝΑΙ
ΜCMLXXXV

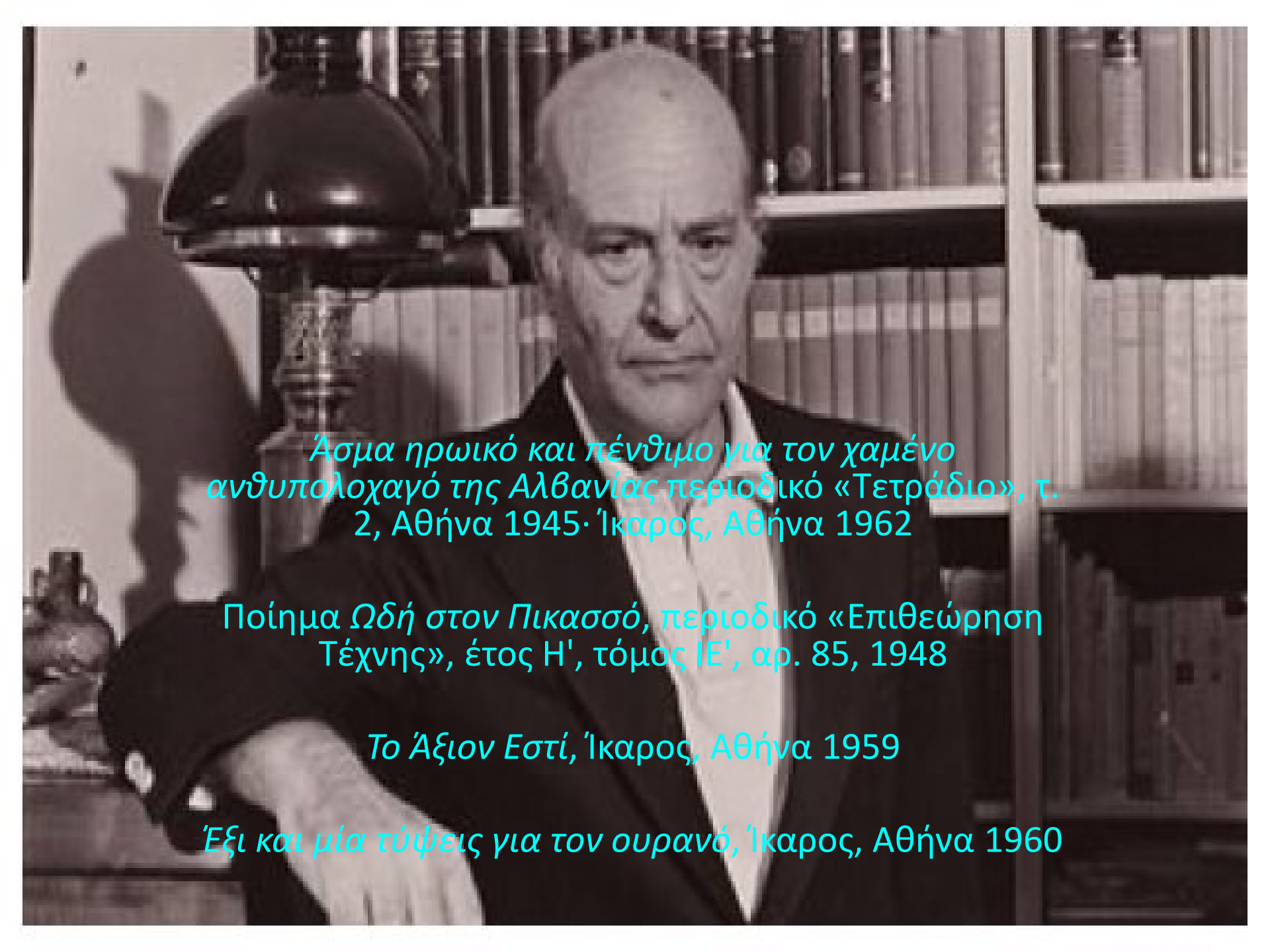

ΗΛΙΟΣ Ο ΠΡΩΤΟΣ

ΟΔΥΣΣΕΑ ΕΛΥΤΗ

ΕΤΣΙ ΣΥΧΝΑ ΟΤΑΝ ΜΙΛΩ ΓΙΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ
ΜΠΕΡΔΕΥΕΤΑΙ ΣΤΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΟΥ ΕΝΑ
ΜΕΓΑΛΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟ ΚΑΤΑΚΚΟΚΙΝΟ.
ΑΛΛΑ ΔΕ ΜΟΥ ΕΙΝΑΙ ΒΟΛΕΤΟ ΝΑ ΣΩΠΑΣΩ.

πρωμετιπίδα Γιάννη Τσαρούχη

A black and white photograph of an elderly man with white hair, wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt. He is seated in a library or study, with bookshelves filled with books in the background. To his left, there is a large, dark, dome-shaped lamp on a stand. The man has a serious expression and is looking slightly to the right of the camera.

*Άσμα ηρωικό και πένθιμο για τον χαμένο
ανθυπολοχαγό της Αλβανίας περιοδικό «Τετράδιο», τ.
2, Αθήνα 1945· Ίκαρος, Αθήνα 1962*

*Ποίημα Ωδή στον Πικασσό, περιοδικό «Επιθεώρηση
Τέχνης», έτος Η', τόμος ΙΕ', αρ. 85, 1948*

Το Άξιον Εστί, Ίκαρος, Αθήνα 1959

Έξι και μία τύψεις για τον ουρανό, Ίκαρος, Αθήνα 1960

Από μαθήτριες β' γυμνασίου:

Μαριλού Μπάκα

Ιωάννα Ξανθινίδου

Μάρθα Θεοδωρίδου

Τζένη Μπάκα

Ιωάννα

Παπαδημητρίου

